

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 02047-35/2018-ERU

V Jihlavě dne 12. února 2019

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti Správa silnic Moravskoslezského kraje, příspěvková organizace, se sídlem Úprkova 795/1, Přívoz, 702 00 Ostrava, IČ: 000 95 711 (dále též „účastník řízení“), proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 02047-27/2018-ERU ze dne 30. srpna 2018 (sp. zn. OSR-02047/2018-ERU), kterým Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle § 18 odst. 1 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, za spáchání přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona, kterého se účastník řízení dopustil tím, že v rozporu s § 68 odst. 3 energetického zákona prováděl dne 22. srpna 2017 v obci Pazderna, na pozemku p. č. 384/1, jehož součástí je pozemní komunikace č. III/4733, a na pozemku p. č. 225/5 náležejícímu k rodinnému domu č. p. 71, zemní práce související s pokládkou potrubí pro odtok srážkové vody, v jejichž důsledku došlo k poškození středotlakého plynovodu 1PE DN 90, a tím k porušení zákazu poškození energetického zařízení činností v ochranném pásmu i mimo ně, uložil účastníkovi řízení pokutu ve výši 65 000 Kč a dále mu uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč, a kterým byla dále společnost GasNet, s.r.o., se sídlem Klíšská 940/96, 400 01 Ústí nad Labem, IČ: 272 95 567 (dále jen „společnost GasNet, s.r.o.“ nebo „poškozený“), odkázána s nárokem na náhradu škody na soud a nebylo jí přiznáno právo na náhradu nákladů spojených s uplatněním tohoto nároku, Rada Energetického regulačního úřadu jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozklad společnosti Správa silnic Moravskoslezského kraje, příspěvková organizace, se sídlem Úprkova 795/1, Přívoz, 702 00 Ostrava, IČ: 000 95 711, proti výrokům I., II. a III. rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 02047-27/2018-ERU ze dne 30. srpna 2018 (sp. zn. OSR-02047/2018-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se v této části potvrzuje.

Odůvodnění:

I. Správní řízení v prvním stupni

Dne 23. února 2018 bylo Energetickému regulačnímu úřadu doručeno Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Moravskoslezského kraje, územním odborem Frýdek-Místek, odevzdání věci k projednání přestupku, podle něhož existuje důvodné podezření ze spáchání přestupku podle energetického zákona panem [REDAKCE], nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE] (dále též „pan [REDAKCE]“).

Podle předmětného oznámení pan [REDAKCE] dne 22. srpna 2017 v obci Pazderna, na parcele č. 384/1, mezi pozemkem parc. č. 225/5, náležejícím k rodinnému domu č. p. 71, a pozemní komunikací č. III/4733, jakožto zaměstnanec účastníka řízení s pracovním strojem tovární značky Case 580 SR během stavebních prací při pokládce potrubí pro odvod dešťové vody lžící pracovního stroje - bagru poškodil proražením hlavní plynovodní řád s označením STL DN 90, čímž následně došlo k úniku plynu v dosud nezjištěném množství. Tím způsobil společnosti GasNet, s.r.o., škodu ve výši 25 760,04 Kč.

Energetický regulační úřad zahájil přípisem č. j. 02047-16/2018-ERU ze dne 28. května 2018 vůči účastníkovi řízení správní řízení ve věci možného přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona.

Účastník řízení se v rámci správního řízení konkrétně nevyjádřil, pouze se odkázal na předchozí vyjádření učiněná před zahájením správního řízení, kdy popsal průběh jednání, které je mu kladeno za vinu, přičemž zdůraznil především to, že dle jeho názoru nebylo potrubí uloženo v patřičné hloubce podle normy ČSN 736005 a TPG 70201 a také nebylo nijak označeno, což rozhodující mírou přispělo ke vzniku poškození.

Společnost GasNet, s.r.o., se dne 24. července 2018 připojila do přestupkového řízení s náhradou škody jako poškozený.

II. Napadené rozhodnutí

Rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 02047-27/2018-ERU ze dne 30. srpna 2018 byl účastník řízení uznán vinným z přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona, kterého se dopustil jednáním popsáním ve výrokové části tohoto rozhodnutí, za což mu byla uložena pokuta ve výši 65 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč. Společnost GasNet, s.r.o., byla se svým nárokem na náhradu škody odkázána na soud a nebylo jí přiznáno právo na náhradu spojených s uplatněním tohoto nároku.

Energetický regulační úřad vyšel při zjišťování skutkového stavu především z podkladů poskytnutých Policií ČR při odevzdání přestupku a z podkladů vyžádaných před zahájením správního řízení. Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že účastník řízení porušil § 68 odst. 3 energetického zákona, podle něhož v ochranném pásmu i mimo ně je každý povinen zdržet se jednání, kterým by mohl poškodit plynárenskou soustavu nebo omezit nebo ohrozit její bezpečný a spolehlivý provoz, a podle něhož dále veškeré činnosti musí být prováděny tak, aby nedošlo k poškození energetických zařízení. Tím naplnil skutkovou podstatu podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona. Prvostupňový orgán

vzal za prokázané, že účastník řízení o existenci plynárenského zařízení v místě narušení vědět měl a mohl, a proto dospěl k závěru, že nevynaložil veškeré úsilí, které by bylo možno požadovat, aby zabránil poškození plynárenského zařízení. Pokud by účastník řízení věnoval dostatečný čas přípravě a zjištění místní situace, zajisté by zjistil existenci plynárenského zařízení a mohl tak včas a zcela vyloučit poškození plynárenského zařízení. Účastník řízení nepožádal správce zařízení o stanovisko k provádění prací v ochranném pásmu.

Energetický regulační úřad se zabýval jednotlivými námitkami účastníka řízení (uložení zařízení v nedostatečné hloubce, nedostatečný obsyp a zásyp atd.) a dále shledal jak naplnění formální, tak materiální stránky deliktu. Za přestupek uložil pokutu ve výši 65 000 Kč. Při odůvodnění výše uloženého trestu shledal jako přitěžující okolnost, že účastník řízení svým jednáním poškodil energetické zařízení většího významu, zohlednil množství uniklého plynu (147 m³), skutečnost, že k přerušení dodávky plynu došlo vůči 18 konečným zákazníkům a že nebyla uhrazena vzniklá škoda poškozenému účastníkovi řízení. Jako přitěžující byla shledána i skutečnost, že účastník řízení je profesionálem, který s ohledem na svou činnost měl předpokládat výskyt inženýrské sítě. Naopak jako polehčující okolnost bylo vyhodnoceno bezprostřední nahlášení události správci plynárenského zařízení a dále skutečnost, že účastník řízení není evidován v rámci jiného správního řízení za porušení právní povinnosti, ve kterém by byl uznán vinným za porušení zákona ve věcné působnosti Energetického regulačního úřadu. Do výměry trestu se promítly i okolnosti namítané účastníkem řízení, které byly rovněž vyhodnoceny jako polehčující. Prvostupňový orgán přihlédl k osobním a majetkovým poměrům účastníka řízení, s tím, že ukládanou pokutu nepovažuje za likvidační.

III. Rozklad účastníka řízení

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 02047-27/2018-ERU ze dne 30. srpna 2018, které bylo účastníkovi řízení doručeno téhož dne, podal účastník řízení dne 13. září 2018 rozklad, který byl doplněn dne 21. září 2018. Poškozený se ve lhůtě neodvolal.

Účastník řízení podal rozklad pouze do výroku I., II. a III. napadeného rozhodnutí. Dle účastníka řízení Energetický regulační úřad vycházel z nesprávně hodnocených důkazů a některé zásadní důkazy pro vyhodnocení zavinění nebyly vůbec zohledněny. Prvostupňový orgán se vůbec nezabýval skutečností, že účastník řízení prováděl běžné údržbové práce, k nimž nepotřebuje zvláštní povolení, existence jakéhokoliv plynárenského zařízení nebyla vyznačena v terénu svíslými tyčemi, a konečně také existence plynárenského zařízení nebyla zajištěna smluvně (zřízení věcného břemene ve smyslu energetického zákona). Prvostupňový orgán nesprávně zdůrazňuje, že účastník řízení uzavřel se správcem plynárenského zařízení v daném místě smlouvu o zřízení věcného břemene, která je zapsána v katastru nemovitostí, neboť tato smlouva se týká pouze plynovodní přípojky. Dále mimo jiné namítal, že správní orgán vůbec nevzal v potaz existenci ochranného pásma silnice a že v důsledku nečinnosti vlastníka plynárenského zařízení nebylo plynárenské zařízení řádně zapsáno v katastru nemovitostí.

Účastník řízení proto navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a rozhodnuto tak, že se účastník řízení přestupku nedopustil podle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad účastníka řízení byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Rada tudíž obecně musí plně přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí i jeho věcnou správnost, a to z úřední povinnosti.

Pokud se jedná o výrok o vině účastníka řízení (tj. o výrok I. napadeného rozhodnutí), dospěla Rada k závěru, že se jedná o výrok správný a souladný se zákonem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny důvody tohoto výroku, podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, kterými se Energetický regulační úřad řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 správního řádu). Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona má oporu ve shromážděném spisovém materiálu. Zákonný je i akcesorický výrok o nákladech řízení (výrok III. napadeného rozhodnutí), který v souladu s právními předpisy stanovuje správnou výši nákladů řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč. Za zákonné je třeba považovat i výroky, kterým se poškozený odkazuje s nárokem náhradu škody na soud (výrok IV. napadeného rozhodnutí), jakož i to, že se poškozenému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení (výrok V. napadeného rozhodnutí). Závěry správního orgánu jsou v tomto směru srozumitelně odůvodněny a odpovídají aplikaci příslušných právních norem.

Námítky účastníka řízení obecně směřují k tomu, že se prvostupňový orgán nezabýval některými relevantními skutečnostmi, které označuje za důležité pro vyhodnocení zavinění účastníka řízení ve smyslu § 20 a § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky. K tomu Energetický regulační úřad primárně uvádí, že odpovědnost právnické osoby za přestupek je objektivní, tedy vznikající bez ohledu na zavinění. Ve smyslu odkazovaného § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je konstruován liberační důvod vedoucí ke zproštění se odpovědnosti, nejedná se tedy o otázku zavinění (vnitřního psychického stavu k následkům), nýbrž o otázku liberace, kterou nadto musí prokazovat obviněný z přestupku, a nikoli správní orgán, který pouze posuzuje důvodnost těchto liberačních důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 123/2014).

Předně je třeba konstatovat, že účastník řízení v zásadě nepopírá, že svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty přestupku podle § 91a odst. 1 písm. o) energetického zákona, podle něhož se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že poruší některý ze zákazů stanovených v § 46 odst. 8, 9, 10 nebo § 68 odst. 3 nebo 5. Podle odkazovaného § 68 odst. 3 energetického zákona potom platí, že v ochranném pásmu i mimo ně je každý povinen zdržet se jednání, kterým by mohl poškodit plynárenskou soustavu nebo omezit nebo ohrozit její bezpečný a spolehlivý provoz a veškeré činnosti musí být prováděny tak, aby nedošlo k poškození energetických zařízení. Skutkovou podstatu přestupku naplnil účastník řízení svým jednáním spočívajícím v provádění zemních prací, v jejichž důsledku došlo k poškození středotlakého plynovodu.

Rozklad účastníka řízení je založen na argumentaci, že v jeho případě je třeba z konkrétních důvodů aplikovat § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, v jehož smyslu došlo ke zproštění odpovědnosti za přestupek. Podle odkazovaného ustanovení platí, že právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.

Účastník řízení konkrétně namítal, že z pozice vlastníka pozemní komunikace prováděl v ochranném pásmu silnice běžnou údržbu silnice, ke které nepotřebuje žádné zvláštní povolení. Dále se dle jeho názoru správní orgán nijak nevypořádal se skutečností, že v daném místě nebyla existence jakéhokoliv plynárenského zařízení vytyčena v terénu (svislými tyčemi) a jeho existence také nebyla zajištěna smluvně zřízením věcného břemene ve smyslu energetického zákona.

K tomu je potřeba primárně uvést, že ochranné pásmo ve smyslu § 68 odst. 1 energetického zákona vzniká dnem nabytí právní moci územního rozhodnutí o umístění stavby nebo územního souhlasu s umístěním stavby; pokud není podle stavebního zákona vyžadován ani jeden z těchto dokladů, potom dnem uvedení plynárenského zařízení do provozu. Ochranné pásmo, kterým je chráněno plynárenské zařízení, tedy vzniká *ex lege*, jakmile nastane jedna ze skutečností předpokládaná touto zákonnou normou. Neexistuje přímý vztah mezi existencí ochranného pásma a zřízením věcného břemene k plynárenskému zařízení, byť se v obou případech jedná o formu omezení vlastnického práva. V tomto konkrétním případě došlo k výstavbě předmětného plynárenského zařízení v letech 1998 a 1999, což vyplývá z kolaudačního rozhodnutí č. j. [REDAKCE] ze dne 10. června 1999, a stavebního povolení č. j. [REDAKCE] ze dne 18. června 1998, založeného na str. 70 až 74 spisu. Výstavba tudíž byla realizována za účinnosti zákona č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o Státní energetické inspekci, ve znění účinném do 31. prosince 2000, který rovněž vznik ochranného pásma k plynárenskému zařízení na zřízení smluvního věcného břemene nijak nevázal.

Ovšem tato skutečnost je sama o sobě irelevantní, neboť přechodné ustanovení v § 98 odst. 2 energetického zákona zachovává explicitně pouze ochranná pásma v elektroenergetice a teplárenství, tudíž za použití *argumentum a contrario* lze dospět k závěru, že dřívější ochranná pásma plynárenských zařízení podle předchozí úpravy zanikla s účinností energetického zákona, a nově počala podléhat úpravě podle § 68 energetického zákona. To, že dle účastníka řízení nebylo zřízeno věcné břemeno k předmětnému plynárenskému zařízení, je tedy naprosto bezvýznamné, a Energetický regulační úřad se touto okolností nemusel nijak zabývat. Námitky účastníka řízení, že z předmětného stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí vyplývá, že měla být uzavřena smlouva o zřízení věcného břemene, jsou ze stejných důvodů rovněž zcela liché.

Účastník řízení upozorňuje, že se Energetický regulační úřad nesprávně opírá o smlouvu o zřízení věcného břemene (str. 120 a násl. spisu), neboť jak z této smlouvy (tak i z jiných smluv podle katastru nemovitostí) vyplývá, že se týkají plynovodních přípojek k rodinným domům značně vzdáleným od místa, kde docházelo k zemním pracím. Této námitce lze přiznat relevanci, nicméně nejedná se o vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán argumentoval dále i tím, že na pozemku parc. č. 384/1 se dle výpisu z katastru nemovitostí nachází plynárenské zařízení, nicméně

ze shromážděných podkladů je skutečně pochybné, že by plynárenským zařízením, na něž odkazuje, bylo zařízení poškozené. Ostatně předmětný pozemek v katastru nemovitostí má rozlohu 38 312 m² a jedná se o velmi dlouhý pozemek pod silničním tělesem. Z uvedených skutečností však lze dovodit, že si účastník řízení musel být vědom existence plynárenských zařízení v lokalitě, když sám odkazuje na množství smluv týkajících se plynových přípojek. Pokud účastník řízení v zastoupení Moravskoslezského kraje uzavřel předmětnou smlouvu o zřízení věcného břemene, musela mu být zcela zjevná existence plynárenských zařízení v dané lokalitě – tedy nejen plynovodních přípojek. Existence plynovodní přípojky totiž předpokládá napojení právě na plynovod distribuční soustavy, již z toho důvodu si tedy účastník řízení musel být vědom, že se v této lokalitě bude nacházet ochranné pásmo plynárenského zařízení.

Účastník řízení dále namítá, že plynárenské zařízení nebylo v terénu vyznačeno svislými tyčemi. Ani tato námitka však není relevantní, neboť na úrovni zákona není bez dalšího povinnost vyznačení plynárenského zařízení zakotvena. Naopak účastník řízení zcela opominul, že ve smyslu § 68 odst. 4 písm. b) energetického zákona platí, že pokud to technické a bezpečnostní podmínky umožňují a nedojde-li k ohrožení života, zdraví, bezpečnosti nebo majetku osob, fyzická nebo právnická osoba provozující příslušnou plynárenskou soustavu nebo přímý plynovod, těžební plynovod, plynovodní přípojku nebo zásobník plynu udělí písemný souhlas mj. se zemními pracemi v ochranném pásmu, přičemž souhlas musí obsahovat podmínky, za kterých byl udělen. Výlučně za těchto podmínek je možné realizovat zemní práce v ochranném pásmu, přičemž účastník řízení o udělení souhlasu, jehož prostřednictvím by mu bylo vytyčeno vedení plynárenského zařízení, vůbec nepožádal. Vyplývá to jednoznačně např. z úředního záznamu o podaném vysvětlení [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE] (str. 35 spisu), který jako zaměstnanec účastníka řízení vypověděl, že vzhledem k rozsahu výkopových prací, kdy mělo dojít pouze ke skrývce zeminy o výšce cca 15 cm, nežádá účastník řízení o zaměření podzemních vedení. Účastník řízení tedy zcela jednoznačně nesplnil zákonnou povinnost, když nepožádal o udělení souhlasu s těmito zemními pracemi, což je předpokladem pro jakékoli zemní práce v ochranném pásmu plynárenského zařízení. Ze stejných důvodů je třeba odmítnout i námitku účastníka řízení, že plynárenské zařízení nebylo řádně zapsáno v katastru nemovitostí, neboť ochranné pásmo plynárenského zařízení existuje bez ohledu na jeho vyznačení ve veřejně dostupné evidenci a jediným správným postupem je vyžádání souhlasu od provozovatele plynárenské soustavy.

Ze zcela stejných důvodů je třeba odmítnout i argumentaci účastníka řízení, že jeho zaměstnanci důvodně předpokládali, že se v případě „*tohoto uzávěru plynu*“ (míněn uzávěr plynu nacházející se cca 8,5 m od místa poškození plynovodu) jednalo o „*přípojku realizovanou pod silnicí, když ostatní shora zmíněné přípojky byly realizovány pro připojení rodinných domů nacházejících se na opačné straně silnice.*“ Stejného charakteru a významu je i námitka, že smluvně měl být dohodnut rozsah zásahu do silničního pozemku, či že podle zvláštní smlouvy uzavřené mezi právním předchůdcem účastníka řízení a stavebníkem plynárenského zařízení mělo být toto zařízení umístěno v minimální hloubce 1,2 metru pod vozovkou. Všechny tyto okolnosti jsou pouze výrazem nedůvodného spoléhání se na určitý stav, aniž by byla jeho pravdivost ověřena zákonem stanoveným postupem. Pro úplnost je nicméně vhodné podotknout, že jinak uložení plynárenského zařízení

v nedostatečné hloubce bylo v napadeném rozhodnutí vyhodnoceno jako polehčující okolnost při výměře trestu.

Účastník řízení poukazoval, že prováděl běžné údržbové práce, k jejichž realizaci není vyžadováno zvláštní povolení. Tato námitka je rovněž zcela irelevantní, neboť primární povinnost zdržet se jednání, kterým by mohla být poškozena plynárenská soustava a provádět veškeré činnosti tak, aby nedošlo k poškození energetických zařízení, jakož i povinnost vyžádat si písemný souhlas k zemním pracím v ochranném pásmu vyplývá přímo z energetického zákona (§ 68 odst. 3 a 4). Ze stejných důvodů je bez jakéhokoli významu i účastníkem řízení poukazovaný styk dvou ochranných pásem (silnice a plynárenského zařízení), neboť z povahy věci každé ochranné pásmo má svůj vlastní právní režim a ke každému zvláště je stanoven výčet povinností, které je třeba splnit, či zákazů, které je nezbytné respektovat. Zjednodušeně řečeno, v případě ochranného pásma plynárenských zařízení vznikají povinnosti podle § 68 odst. 3 energetického zákona vůči každému, kdo v ochranném pásmu realizuje zemní práce, potažmo je hodlá realizovat. Použití argumentace by ad absurdum vedla k tomu, že plynárenským zařízením v ochranném pásmu silniční komunikace zákonná ochrana nepřísluší.

Veškeré tyto okolnosti, na něž je účastníkem řízení poukazováno, tedy nelze ani teoreticky vnímat jako naplnění liberačních důvodů podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Účastník řízení se evidentně nedůvodně spoléhal, že v místě provádění zemních prací žádné plynárenské zařízení není umístěno, aniž by si tuto skutečnost ověřil v souladu s požadavky danými energetickým zákonem. Z uvedeného tudíž rozhodně nemůže vyplývat, že účastník řízení vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Tento liberační důvod ve smyslu zákonné dikce je totiž koncipován tak, aby dopadal na skutečnosti objektivního charakteru (srov. Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. vydání. Praha. C. H. Beck, 2013, s. 321); účastník řízení by musel objektivně učinit všechno proto, aby splnil zákonné povinnosti, a zamezení vzniku škodlivého následku by leželo naprosto mimo jeho možnosti. Účastník řízení však nepostupoval v souladu s § 68 odst. 3 a § 68 odst. 4 písm. b) energetického zákona, tj. nepožádal o písemný souhlas spojený s vytyčením vedení plynárenského zařízení. Účastník řízení své zákonné povinnosti naprosto nedostál, ačkoli právě její splnění by nepochybně vedlo k zabránění přestupku.

Energetický regulační úřad tudíž postupoval správně, pokud dospěl k závěru o odpovědnosti účastníka řízení za spáchání přestupku, přičemž při výměře správního trestu přihlédl k zvláštnostem konkrétního přestupku a konkrétního pachatele a zohlednil všechny polehčující a přitěžující okolnosti. Výsledný trest je přiměřený a odpovídá naplnění zásady individualizace správního trestu.

V. Závěr

Při přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky Rada jako odvolací správní orgán vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí je ve výrocích I., II. a III. věcně správné a vydané v souladu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí ohledně těchto výroků splňuje požadavky kladené na obsah správního rozhodnutí správním řádem

a zákonem o odpovědnosti za přestupky. V těchto výrocích tedy Rada napadené rozhodnutí potvrdila a rozklad zamítla.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není dle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Jan Pokorný, v. r.
pověřený člen Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

Správa silnic Moravskoslezského kraje, příspěvková organizace, prostřednictvím

GasNet, s.r.o., prostřednictvím